9 February 2011

Ivo Banac odgovara Mesiću:
Vaši stavovi su primjer falsificiranja povijesti

AUTOR: Ivo Banac/dalje.com

Društvo koje je ravnodušno na desetke (možda i stotine) tisuća žrtava komunističkog partizanskog pokreta i komunističkog režima, te država koja ništa ne poduzima da bi procesuirala odgovorne za te zločine, ma koliko danas malobrojni i stari oni bili, ne mogu se smatrati zdravim, pravednim, demokratskim ili proeuropskim.

Takvo društvo i takva država još uvijek žive u strahu - onom istom strahu što su komunisti ustanovili svojim terorom, masakrima i represijom.

Ni Vukojevićeva komisija ni Crkva nisu istražni organi, a u istraživanju zločina u ratu i poraću ipak je bilo stanovitih uspjeha od pada komunizma. No, ovdje nije riječ o znanstvenom istraživanju nego o otkrivanju zločina, po mogućnosti i počinitelja. Ovdje je metodologija sasvim drugačija i ne može se diskreditirati pozivom na Vicu Vukojevića. Osim toga, može li policija ignorirati bilo koje pronađeno mrtvo tijelo? Zar ona po zakonu ne mora istražiti sve okolnosti svake nasilne smrti? A ovdje se upravo to preporuča i gotovo redovito događa. Primjerice, kako je moguće da, nakon otkrivanju masovne grobnice u Križu Brdovečkom 2009. godine, u kojoj po procjenama ima oko 4.500 likvidiranih, gotovo ništa nije poduzeto oko okapanja, a samo nekoliko kilometara dalje, u Mostovcu kod Dobove, u Sloveniji, već je u tijeku ekshumacija masovne grobnice pronađene u studenomu 2010? Vrijedi li za Hrvatsku Rezolucija parlamentarne skupštine Vijeća Europe o zločinima totalitarnih režima (1996.) i Rezolucija o europskoj savjesti i totalitarizmu (2009.) ili je to samo farsa, koju dijelovi političkog vrha namjerno ne primjenjuju, pa čak i napadaju? Može li se tolerirati bezobrazno cvrkutanje raznih javnih djelatnika, koji u istraživanju zločina komunizma vide tek izborni trik? Uostalom, kako se takvi mogu pozivati na Tuđmana, koji bi navodno bio protiv otvaranja ovog pitanja? Naravno, Tuđmanovo mišljenje ne možemo znati, ali kako to da oni koji se Tuđmana inače odriču, u ovom slučaju na njega gledaju kao na saveznika u borbi protiv zakonitosti? Ispada da je Tuđman bio negativan u svemu osim u amnestiji komunističkih zločina.

Neistina je i stvarni povijesni revizionizam tvrditi da su žrtve komunizma zaslužile kaznu, koja je iz "tehničkih razloga" (nisu imali zatvore) mogla biti samo jedna - smrtna. Kad bi to bilo tako, moglo bi se logično zaključiti da je nacifašistički, pa i ustaški sustav, bio bolji, jer nije likvidirao baš sve svoje stvarne ili moguće protivnike. Budući da to ne može biti točno, posve je jasno da povijesni revizionisti koji štite "ugled" komunista operiraju s istim "argumentima", kao i povijesni revizionisti koji štite "ugled" fašista.

Neistina je i stvarni povijesni revizionizam tvrditi da su pripadnici komunističkih snaga što su tijekom rata, te svibnja, lipnja i ljeta 1945., pa i kasnije, likvidirali pripadnike raznih poraženih pokreta zapravo vodili borbu protiv oružanih neprijatelja, koji su pokapani tamo gdje su i poginuli s puškom u ruci. Ne, riječ je uglavnom o zarobljenim i nenaoružanim protivnicima, koji su sustavno likvidirani, bez suda i mogućnosti obrane. Budući da su najčešće likvidirani raznim NKVD-ovskim metodama masovnih egzekucija, prakticiranih u Sovjetskoj Rusiji od revolucije, pokapani su u masovnim grobnicama, posebno obrađenim za te svrhe (rudokopi poput Hude Jame, tenkovski rovovi poput onih kod Teznog, te Mosteca kod Dobove, ili na poljima smrti, kojih doista ima na tisuće po cijeloj bivšoj Jugoslaviji, ne samo u Sloveniji i sjeverozapadnoj Hrvatskoj). Suđenja, kojih je bilo iznimno malo, u fazi partizanskog rata da ne govorimo, rezervirana su isključivo za viđenije pripadnike protivničkih pokreta i to često radi kompromitacije drugih kritičara režima. Tako se ustaškom zločincu Lisaku sudi u procesu protiv nadbiskupa Stepinca, kako bi se potonjeg što je moguće više ocrnilo. Zato je jednostavno neistina tvrditi da su žrtve komunističkih egzekucija uživale blagodati vojnih suđenja.

Neistina je, bešćutno je, a i primjer je stvarnog povijesnog revizionizma tvrditi da jugoslavenski komunisti nisu likvidirali žene i djecu, te da se takve likvidacije ne bi smjele doživljavati kao hrvatska narodna tragedija. U Kurilovečkoj šumi, uz selo Okuje kod Mraclina, općina Velika Gorica, ljeta 1945. likvidirano je nekoliko desetaka djevojaka (starih između 14 i 16 godina), pripadnica Ustaške mladeži. Moguće je da ima onih koji misle da su i one zaslužile smrt bez suda i obrane. Zar četnici nisu tako postupali u nizu pokolja u ratu protiv Hrvatske 1991. godine? Zar takva logika ne opravdava i njihove zločine?

Neistina je i stvarni povijesni revizionizam tvrditi da su komunističke represivne ustanove (OZN-a i dr.) osnovane radi borbe protiv poratnih odmetnika. One su osnovane radi provođenja terora protiv svih protivnika komunističke diktature, kao tipične totalitarne političke policije. Među protivnicima nametnutih komunističkih diktatura bilo je i mnogo nekomunističkih antifašista, kojima je za zlo uzimano upravo to što se nisu mogli diskvalificirati kao "fašisti", termin koji su komunisti rabili i za Vladka Mačeka.

Neistina je i stvarni povijesni revizionizam sugerirati da su de Gaulle i drugi demokratski političari odobravali "antifašistički" teror nakon rata. Bilo je to djelo komunističkih snaga poput FTP, koje su u Francuskoj doista ubile oko 10.000 stvarnih ili navodnih kolaboracionista u četiri mjeseca vrlo nestabilne situacije nakon savezničkog iskrcavanja u Normandiji u lipnju 1944. Komunistički su partizani slično tomu djelovali u Italiji (Emilia-Romagna i Lombardija), gdje je ubijeno 15.000 protivnika. No, tamo gdje komunisti nisu bili snažni, primjerice u Belgiji i Nizozemskoj, bilo je relativno malo takvih egzekucija bez suda i mimo pravnog sustava - u Belgiji 256, u Nizozemskoj oko 100.

Besmislica je i jasna manipulacija tvrditi da bez "organizirane antifašističke borbe koju je vodio Tito", dakle bez jugoslavenske komunističke revolucije, mi danas ne

bismo imali Hrvatsku. Oslobođenje od fašizma omogućilo je nacionalne slobode i državnu nezavisnost na europskom Zapadu, a oslobođenje od komunizma omogućilo je nacionalne slobode i državnu nezavisnost na europskom Istoku. Mi danas ne bismo imali Hrvatske da je opstao jugoslavenski komunistički režim, kao što je i nismo imali pod tim režimom. Zato se ne može tvrditi da je "antifašizam 'otac Domovinskog rata'". Uostalom, to se odnosi ne samo na zemlje u kojima je za Drugog svjetskog rata postojao jak komunistički pokret, kao u Hrvatskoj, nego i na one za koje se to ne može reći. U Estoniji, primjerice, nije bilo nikakvog značajnog otpora Nijemcima. Nije ga ni moglo biti, jer su Estonci njemačku vojsku doživljavali osloboditeljskom nakon iskustva sovjetske okupacije 1940. godine. Unatoč masovnim deportacijama i naseljavanju ruskih i drugih sovjetskih doseljenika nakon početka nove faze sovjetske prevlasti (jesen 1944.), Estonci i danas postoje, nisu nestali poput Tračana i Ilira, a njihova je zemlja članica EU i NATO, možda upravo zato jer u Estoniji ne postoje vodeći političari s komunističkim simpatijama.

Neistina je i stvarni povijesni revizionizam tvrditi da zločin nije ratni, ako je državni. Što inače znači tvrditi da ne zastarijevaju ratni zločini samo ako su počinjeni prije kraja rata, dakle prije 8. svibnja 1945? Što znači tvrditi da je formiranje komunističke vlasti (jer to je stvarna vlast nakon rata), te sve formalnosti kojima su te vlasti prikrivale komunistički partijski monopol i diktaturu (izbori, ustanove, policija, vojska, sudovi), legalno jer je državno? Zapravo, takva tvrdnja briše razliku između ratnog i mirnodopskog zločina, koje povezuje ista ideologija monopolizacije vlasti u službi "uzvišenih" i "povijesnih" klasnih interesa. To je ona revizija Drugog svjetskog rata, o kojoj se sa strepnjom govori u krugovima vezanim za komunistički pokret, jer njihovo je mirnodopsko bezvlašće bilo izravan nastavak ratnih represalija počinjenih pod firmom pravde i osvete.

Manipulacija je uspoređivati fašizam s "antifašizmom", i to na način da je prvi od početka zlo, a drugi u slobodnoj izvedbi tu i tamo dopušta pojedinačne ekcese. Prije svega, ovdje nije riječ o antifašizmu, što je kod nas odnedavno komunističko novo ruho, dakle kamuflirani komunizam. Ovdje je riječ o komunizmu kao takvom. I Roosevelt i Churchill i de Gaulle i kralj George VI. bili su antifašisti (bez navodnika), ali nisu promicali ideologiju što je stvorila prinudne kolektivizacije, gulage, katyne i kulturne revolucije. Niti su to bili ekcesi. Riječ je o samoj biti onoga što je, kao i fašizam, također zlo od samog početka.

Komunizam u svojoj utopijskoj želji stvaranja savršenog društva propagira i provodi nasilje, te nasrće na ljudsku slobodu, imetak i integritet. Ne samo da se u isto vrijeme može biti i protiv fašizma i protiv komunizma, nego je to nužnost u zemljama gdje se ostaci ovih ideologija još uvijek nadopunjavaju u borbi protiv demokracije. To još ne znači da su svi komunisti zli ili nevaljali ljudi. Ljudi često prihvaćaju nehumane ideologije u vjeri da čine dobro. Protiviti se totalitarnim ideologijama - fašizmu i komunizmu - ne podrazumijeva opreku prema ljudima, ma koliko bili u krivu - nego protiv nehumanih ideologija.

Napomena Ive Banca:

Na poziv Darka Hudelista, a za potrebe tjednika "Globus", prije deset dana dao sam komentar na interview Stjepana Mesića o najnovijim pokušajima istraživanja i procesuiranja komunističkih zločina u Hrvatskoj. Hudelistovom sam se pozivu odazvao unatoč lošem zdravstvenom stanju u trenutku njegove molbe, te brojnih nekorektnosti koje sam u protekle tri godine doživio sa strane nekoliko EPH-publikacija, pa i "Globusa". Držao sam da je stvar prevažna, a Mesićevi stavovi primjer neobuzdanog falsificiranja povijesti.

"Globus" je danas objavio cenzuriranu verziju mog teksta. Cenzorsko je pero prekrižilo dvije petine sadržaja i tako ga vidno osakatilo. Tipično je da su izbačeni oni dijelovi koji najkonkretnije govore o nakaradnoj naravi Mesićevih stavova. Zato vam šaljem izvorni tekst kao primjer kako se danas u Hrvatskoj sprovodi medijska cenzura. Bilo bi dobro da se o ovomu oglase relevantne institucije.